

[Niels Helveg Petersen.]

ansvaret, mene, at det er rimeligere og bedre at gå andre veje end at bygge videre på persontilskuddene.

Regeringen har videre foreslået, at ungdommens uddannelsesfond forhøjes med 20 mill. kr. Herved skulle der være en mulighed for at lukke et af de huller, der angiveligt opstår, når persontilskuddene ikke forhøjes. Jeg bemærker med interesse, at socialdemokratiet ikke foreslår, at denne forhøjelse skal bortfalde samtidig med, at persontilskuddene forhøjes; det havde ellers sådan set været det logiske. Men jeg forstår også på dette, at socialdemokratiet og SF nok vil medvirke, når det drejer sig om at forøge udgifterne, men er knap så glade for at tage besværet med at inddrive midlerne.

Socialdemokratiet og SF har stillet to ændringsforslag derudover, dels forslag om en ændring af den laveste sats i skalaen fra 18 til 17, dels forhøjelse af grænsen fra 17.000 kr. til 18.000 kr. Disse to ændringer betyder sammenlagt en lempelse i den direkte beskatning på årsbasis på ca. 300 mill. kr., for det kommende finansår noget mindre. Det er før set, at oppositionspartier foreslår nedsættelse af den direkte beskatning; men i den øjeblikkelige situation tror jeg at regeringen og regeringspartierne kan tage sig dette temmelig let.

Det mest bemærkelsesværdige ved dette forslag er imidlertid de virkninger, som det vil få for den faktiske skattebyrde for forskellige indkomstgrupper. Nogle enkelte regnestykker viser, at alle indkomster over 28.000 kr. vil få 300 kr. i skattelettelse, indkomster derunder højst 170-180 kr. om året og indtægter på f. eks. 15.000 kr. kun en skattelettelse på 50 kr. — altså kun $\frac{1}{6}$ af den lettelse, som de højere og de højeste indkomster får. Vi må selvfølgelig tage til efterretning, at der her er lagt en ny skattestil frem fra socialdemokratiets side i samarbejde med SF, men særlig rimelig forekommer den os ikke. Jeg tror ikke, man med den slags forslag fra oppositionens side skal forvente, at der bliver særlige forhandlingsmuligheder.

Men når forhandlingsmulighederne i det hele taget er små på dette punkt, skyldes det den vurdering, som regeringen og regeringspartierne anlægger af hele den økonomiske politik. Den økonomiske politik, rege-

ringen har lagt frem, sigter mod et kasseoverskud for det kommende finansår på ca. 450 mill. kr., og denne finanspolitik er tilrettelagt, som det vist efterhånden er kendt, ud fra det synspunkt, at det er af stor økonomisk betydning at nå en hurtig finanspolitisk stramning, der kan sikre et mindre pres på betalingsbalancen og give muligheder for kreditlempelse til gavn for eksport og investeringer og dermed for beskæftigelsen. Det har vi været igennem et par gange her i salen, og jeg skal ikke optage en særskilt diskussion herom, men kun påpege, at ved som foreslået af regeringen at gennemføre en finanspolitisk stramning meget hurtigt efter, at pengeindkomsterne er blevet forøget i befolkningen, bliver der plads til en kreditpolitisk lempelse, som der ikke ville blive plads til, hvis stramningen satte ind på et senere tidspunkt.

Jeg forstår, at socialdemokratiet og SF vil være indstillet på at tage ansvaret for, at man for det kommende finansår skulle budgettere med et kasseunderskud. Jeg kunne godt tænke mig at få at vide, hvor stort dette kasseunderskud måtte være, især da jeg forstod på hr. Grünbaums indlæg, at han ikke var blind for, at der var et hensyn at tage også til betalingsbalancen. Hvilke hensyn tager man til betalingsbalancen, hvis man direkte budgetterer med et kasseunderskud for det kommende år? Jeg kunne tænke mig at høre en bemærkning derom.

Regeringens økonomiske politik forekommer os efter alt, hvad der er oplyst, at være rigtig. Men jeg vil gerne påpege, at hvis der skulle vise sig at blive behov for en lempelse af finanspolitikken — hvis det hen ad vejen skulle vise sig, at de vurderinger, vi i dag har fået fremlagt, den viden, vi i dag har, ikke er rigtig — så er der intet, der er lettere end at gennemføre en lempelse af den samlede beskatning. Det kan ske både over den direkte beskatning og over punktafgifter. Jeg bebuder ikke noget sådant, men jeg påpeger, at intet er lettere, hverken sagligt, teknisk eller politisk, end at lempe, hvis der bliver økonomisk basis derfor. Jeg er ikke imponeret over den ansvarsfølelse, som oppositionen lægger for dagen i dette spørgsmål, især ikke når jeg erindrer, hvad socialdemokratiske ministre ved tidligere lejligheder, og ofte med rette,